

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Wéber Anikó

**MARCI ÉS
A BŰVÉSZOLIMPIA**

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Wéber Anikó

MARCI ÉS A BŰVÉSZOLIMPIA

Rátkai Kornél rajzaival

Első fejezet

A FURCSA CSAPAT

ISBN 978-963-587-053-0

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2021-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Írta © Wéber Anikó, 2021
Rajzolta © Rátkai Kornél, 2021
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2021

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea
Tördelő: Mayoría Stefánia

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

Reggel volt. A nap éppen felbukkant a házak mögöl, egy madár éppen felröppent az égre, és az iskolában éppen becsengettek. Kezdődött a tanítás. Marci leült a helyére, Csenge mellé. Mögötte Merkúr és Bálint foglaltak helyet. Ők voltak a legjobb barátai. Kati néni belépett a terembe, és felemelte a kezét. Ezzel jelezte, hogy csendet szeretne. Amikor végre duruzsolássá halkult a lárma, a táblához lépett. Felrajzolt rá egy kalapot, a kalapba pedig egy kikandikáló, hosszú fülű nyulat.

– Szerintetek ez kinek a cilindere? – kérdezte a diákokat.

– Kati nénié! – kiabálta be Tibi azonnal.

Kati néni csak megrázta a fejét.

– Egy gazdag úré? – találgatott Csenge.

– Egy nyúltenyésztőé? – ötletelt Marci, Kati néni azonban még mindig nemet intett.

1. HELYEZETT A VÁROS LEGJOBBJAI

– Én tudom! Én tudom! Egy bűvészé! A bűvészek szoktak nyuszikat tartani a kalapjukban – vágta rá Feri.

– Bizony, ez a jó válasz! – bólintott Kati néni, majd ismét a tábla felé fordult, és felrajzolt öt karikát. Hármát kicsit feljebb, kettőt pedig alájuk, úgy, hogy összeérjenek.

– És azt tudjátok-e, minek a jele ez az öt karika?

– Az olimpiáé! Mindenféle sportban versenyeznek az országok. Apával néztük nyáron – fontoskodott Feri.

– Igen, én is láttam! – helyeselt Marci.

Kati néni elmosolyodott.

– Bizony, ezt is jól tudjátok. Azért rajzoltam fel a bűvészek kalapját és az olimpia jelét, mert idén a mi városunkban is megrendeznek egy versenyt. A Bűvészolimpiát. A második diákok mérhetik össze az ügyességüket és a tudásukat. Mindenféle versenyszám lesz, nem csak bűvészfeladatok. A jelentkezőknek jól kell tudniuk számolni, szavalni, énekelni, olvasni, kérdésekre válaszolni. Négyfős csapatok indulhatnak az iskolákból. A győztesek pedig nyernek egy-egy érmet és egy hatalmas kupát – mesélte Kati néni, és a magasba emelt egy plakátot. A képen nagy, aranyszínű serleg csillogott. Olyan, amelyet a sportolók szoktak kapni. A talpán felirat is állt:

– Nos, ki szeretne indulni a versenyen? – kérdezte Kati néni. Mindenkinek a magasba lendült a keze. A diákok úgy nyújtózkodtak, hogy majdnem kiestek a padból.

– Én! Én! Én! Én! – ordították egymást túlkiabálva. Kati néni csendre intette őket.

– Látom, hogy mindannyian szeretnétek részt venni a másodikok Bűvészolimpiáján. De az a baj, hogy egy osztályból csak két csapat jelentkezhetsz. És egy csapatban négyen lehetnek. Akkor közületek hányan indulhatnak a versenyen?

Csend lett. Csenge a kezén számolt a pad alatt. Marci hirtelen nem is értette, mit kell kiszámolni. Merkúr azonban már be is kiabálta:

– Nyolcan! Mert kétszer négy az nyolc.

– Ügyes válasz! – dicsérte Kati néni, majd folytatta. – Mi huszonnégyen vagyunk az osztályban. Összesen hat csapatot tudunk alkotni. De ebből csak két csapatunk mehet a városi Bűvészolimpiára. Ezért tartunk előtte egy osztályversenyt, amin mindannyian részt vehettek, itt a teremben. Én hozom

majd a feladatokat. Jó gyakorlás lesz. Az a két csapat, amelyik első és második helyezett lesz közületek, indulhat az igazi Bűvészs olimpián is. A többiek pedig majd a nézőtérről szurkolhatnak nekik – ajánlotta Kati néni.

Erre még nagyobb lett a zsidongás. Mindenki szeretett volna nyerni az osztályversenyen. Már is azon gondolkodtak, kikkel alkossanak egy csapatot.

– Leszel velem? – kérdezte Csenge Marcitól.

Marci bólintott. Ő is izgatott volt. A legjobb barátaival akart egy csapatban lenni. Merkúrral, Bálinttal és Csengével. Már is hátrafordult hozzájuk. Csak hogy Merkúr nevét nagyon sokan kiáltozták, mivel ő számolt a legjobban az osztályban. Bármilyen matekfeladatot megoldott. Mindenki egy csapatban akart lenni vele.

– Csatlakozz hozzánk, Merkúr! Válassz minket! – integettek neki.

– Neeem! Engem válassz! – erősködött Tibi, aki túlharsogta a többieket. Ő tudott a lehangosabban kiabálni.

Merkúr azonban Marci legjobb barátja volt, ezért visszatartotta Tibit.

– Én Marcival, Bálinttal és Csengével leszek – mondta határozottan.

Erre mindenki elfordult tőle, és Ferihez rohant, mivel Feri is nagyon sokat tudott. Mindig jól válaszolt Kati néni kérdéseire. Nem csoda, hogy a diákok egytől egyig körbevették az asztalát, és kérelték.

– Feri, legyünk egy csapatban! – könyörögtek neki.

Csak egy diák maradt a helyén, egyedül. Ábel. Vele senki sem akart lenni. Ábel nem tudott se kötelet mászni, se szupergyorsan futni. Ha Kati néni felszólította, vagy kihívta a táblához, megijedt, és elrontotta a választ. Még a verszaválásba is belezavarodott.

Marci látta, hogy Ábel lehajtott fejjel ül a helyén. Olyan picire húzta össze magát, amennyire csak tudta. Mintha el

akart volna tűnni. Marci megsajnálta. Ő volt az osztályban a vidámságfelelős. Nem akarta, hogy Ábel szomorú legyen. De nem tudta, mivel vidítsa fel. Ábelt azonban nemcsak Marci vette észre, hanem Kati néni is. Tapsolni kezdett, majd a magasba emelte a kezét, hogy csendet kérjen.

– Ejnye! Túl nagy a zsidongás, és nem tudtok megegyezni. Ezért ÉN alakítom ki a négyfős csoportokat. Nem lesz több veszekedés! Azokkal kell egy csapatban lennetek, akikre rámutatok. Marci, te Csengével, Ábellel és Tibivel leszel. Merkúr, te pedig majd Bálinttal, Ferivel és Grétával alkotsz egy csapatot.

Kati néni folytatta a csoportok megnevezését, de a diákok

ellenkezni kezdtek.

– Neeee! Nem veszeksünk többet, Kati néni! A barátunkkal szeretnénk lenni! – könnyörögtek.

– Muszáj Ábel csapatába tartoznom? – morogta Tibi.

Kati néni erre összeráncolta a homlokát, és összehúzta a szemöldökét. Ha így tett, nagyon ijesztővé vált.

– Elég ebből! Ha nem fogadtok szót, senki sem vehet részt a Bűvészs olimpián! Nem akarok több hisztit hallani! Azokkal lesztek, akiket én kijelöltem! Most üljetek egy asztalhoz a csapattagjaitokkal! Beszéljétek meg, mi legyen a csapatotok neve és a csapatkiáltás! Olyasmit is kitalálhattok, ami a bűvészekhez illik – ajánlotta Kati néni.

Marci összenézett Csengével, majd mindketten odasétáltak Tibi asztalához. Ábel is csatlakozott hozzájuk.

– Mit szólnátok, ha az lenne a csapatkiáltásunk, hogy *Csiribí-csiribá-bumm*? Az olyan bűvész. Ezt mondják a bűvészek, amikor nyuszikat varázsolnak ki a kalapjukból – magyarázta Csenge.

– Nekem tetszik – örült Marci.

– Butaság. A csiribít nem a bűvészek mondják, hanem a varázslók – torkolta le őket Tibi.

– Akkor neked mi az ötleted? – kérdezte tőle Marci.

– Semmi! – kiáltotta dühösen Tibi, és ökölbe szorította a kezét.

– Muszáj kitalálnunk valamit, különben nem nyerhetünk – győzködte Marci.

– Úgysem nyerhetünk! Velünk van Ábel! Ő tuti mindent elront – mutatott Ábelre Tibi.

Csenge úgy összeráncolta a homlokát, mintha Kati nénit utánozná.

– Ne bánts Ábelt! Mi majd segítünk neki.

– Akkor se nyerhetünk! – kesergett Tibi.

– Honnan tudod előre? – vitatkozott vele Marci.

– Mert Merkúr, Feri, Gréta és Bálint egy csapatban vannak. Merkúr számol a legeslegjobban. Feri a legokosabb. Gréta a legügyesebb tesiből, és Bálint énekel a legszebben. TUTI, hogy ŐK fognak nyerni – dühöngött Tibi.

– Majd sokat gyakorlunk, hogy jobbak legyünk náluk – biztatta őt Marci.

– Nem versenyzek. Fölösleges – mondta sötéten Tibi. Összefonta a karját a mellkasa előtt, és összeszorította a száját. Csenge megharagudott rá, és elfordult tőle. Ábel meg sem mert szólalni, csak félve pislogott rájuk. Marci próbálta kibékíteni őket, de hiába. Eltelt a délelőtt, és ők nem találták ki sem a csapatnevüket, sem a csapatkiáltásukat.

– Holnap folytatjuk a készülődést. Mutatok nektek igazi bűvésztrükköket is. Jövő hétfőn pedig megrendezzük az osztályversenyt. Addig még mindegyik csapat gyakorolhat – mondta Kati néni a kicsöngetéskor. Marci már nem bízott

benne, hogy az ő csapatuknak elég lesz egy hét. Aznap szomorúan ment haza. Apa észrevette, hogy valami baj van.

– Egész délután lógatod az orrodat. Mi történt, fiam? – kérdezte tőle a vacsoránál.

– Rendeznek a városban egy Bűvészolimpiát a másodikosoknak. Négyfős csapatok indulhatnak. Jövő héten tartunk egy osztályversenyt is. De az én csapattársaim szerint úgyse nyerhetünk – panaszkolt Marci.

– Ha akarjátok, én is segítek nektek a felkészülésben! Hétvégén gyakorolhatunk itthon. Hívd meg őket hozzánk! – ajánlotta apa lelkesen.

Marci bólintott, és kicsit jókedvűbben fejezte be a vacsorát, de még az ágyában is azon töprengett, hogyan nyerhetnének. Vajon mivel békítse ki Tibit és Csengét? Hogyan nyugtassa meg Ábelt? Holnapra ki kell találnia valamit!

Második fejezet

A BŰVÉSZ VARÁZSLATA

Elérkezett a következő reggel. A nap ismét kibukkant a házak mögül. Az égen ismét madarak repültek, és az iskolában ismét becsöngettek. Tibi pedig még mindig morgolódott.

– Úgyse nyerhetünk. Kati néni direkt csinálta. Azért rakta egy csapatba Merkúrt, Ferit, Grétát és Bálintot, mert ők a legjobbak az osztályban. Apukám is ezt mondta – háborgott Tibi.

– De hát miért tenne ilyet Kati néni? – értetlenkedett Marci.

– Mert akkor mindenképp Kati néni egyik csapata nyer, és az ő nevét is bemondják a Bűvészs olimpián. Apukám szerint TUTI így van – magyarázta komor arccal Tibi.

Marci elszontyolodott. Ám ekkor Kati néni behúzta a függönyöket az ablakokon, és egészen sötét lett a teremben. Az osztály kíváncsian várta, mi fog történni.

– Ma megnézünk néhány igazi bűvészt és bűvészműtávját – ígérte, és a másodikosok még izgatottabban figyelték,

ahogy elindítja az első videót. A hatalmas kivetítőn megjelent egy színpad, és besétált rá egy lila ruhás, magas nő, a bűvész. Elővett a zsebéből egy hosszú-hosszú piros kendőt, és feldarabolta négy részre, majd ismét egyetlen kendőt csinált belőle. Őt egy öltönyös bácsi követte, aki három részre fűrészelt egy nagy ládát, amiben egy lány feküdt, de a lánynak mégsem lett baja. Végül megjelent egy köpenyes, cilindres alak. A köpenyéből kivett egy táskát, a táskából egy dobozt, a dobozból pedig egy telefont. Felhívott valakit, majd eltüntette a telefont, a dobozt és a táskáját is. Sőt, a legvégén még ő is köddé vált. Csak a cilindere maradt a színpadon. Majd a cilindrből egyszer csak füst szállt fel, és kiugrott belőle a köpenyes alak. A semmiből elővarázsolta a táskáját, a dobozt és a telefonját is.

Marci ámulva figyelte. Bár több bűvészt és mutatványt is megnéztek a kivetítőn, neki mégis a cilindres úr tetszett a legjobban. Nagyon-nagyon kíváncsi volt rá, hogyan tűntette el a táskát és saját magát. Arra vágyott, hogy ő is elvarázzoljon valamit. Olyan akart lenni, mint a bűvész. Talán ha sikerülne eltüntetnie egy doboz krétát vagy Kati nénit, akkor még a Bűvészolimpiát is megnyerhetné. Marci a gondolatra

felderült, és máris jobb kedvvel figyelte, ahogy Kati néni elhúzza a függönyöket, és magyarázni kezd.

– A Bűvészolimpián kétféle feladat lesz. Az egyikben a csapatok bemutatkoznak. Elmondják a nevüket és a csapatkiállításukat. Valaki közülük elszavalja vagy elénekli a csapatuk versét vagy dalát. Végül közösen bemutatnak egy bűvésztrükköt, amit ők találtak ki. A másik feladatot a tanárok hozzák, és nem tudjuk pontosan, mi lesz. Ahhoz, hogy megoldjátok, jól kell számolnotok, és helyesen kell válaszolnotok a kérdésekre – figyelmeztette őket Kati néni. – Mi most az első feladatot fogjuk gyakorolni. Mindenki üljön a csapattársaival

egy asztal köré. Találjátok ki, mi legyen a saját dalotok vagy versetek! Lehet ismert dal is, de még jobb, ha saját verset írtok. Aztán elkezdhetitek kigondolni, mi legyen a bűvésztrükkötök. Én majd körbemegyek, és mindenkinek segítek – ajánlotta Kati néni.

A diákok felpattantak, hogy helyet keressenek maguknak. Pár percig csak a székek és az asztalok tologatását lehetett hallani. Marci, Csenge, Tibi és Ábel is körbeültek, Marci pedig azonnal magyarázni kezdett.

– Szerintem tüntessünk el valamit vagy valakit a csapatból! Mint az a cilinderes bűvész! – hadarta izgatottan.

– És hogyan? Én még sosem tüntettem el senkit – értetlenkedett Tibi.

Marci megvakarta a fejét.

– Hát, még én sem – vallotta be.

– Majd most kitaláljuk, hogyan kell! Biztosan eszünkbe jut egy trükk – bizakodott Csenge, és Ábelhez fordult. – Neked van ötleted?

– Nekem? Én nem tudom, hogyan lehetne eltüntetni valamit – suttogta Ábel.

– Te sosem tudsz semmit! – piszkálta Tibi.

– Te meg folyton csak veszekszel! – szólt rá Tibire Csenge.

– Te meg mindig okoskodszt! – vágott vissza Tibi.

Marci ide-oda kapkodta a fejét. Épp úgy alakult minden, mint tegnap. Csenge megsértődött. Tibi megjósolta, hogy úgysem nyerhetnek. Ábel pedig csak csendesen ült a székén. Hiába teltek a percek, nem jutottak semmire. Pedig a többi csapat már a versüket írta. Kati néni a padok között sétált, és most éppen feléjük igyekezett.

– Hogy haladtok? Hadd halljam a csapatkiáltásokat! – bátorította őket.

– Még nincs olyanunk – motyogta Ábel.

– És mit fogtok énekelni vagy szavalni? – kérdezte Kati néni.

– Ööö, még nem találtuk ki – vallotta be Marci.

– És milyen bűvésztrükköt szeretnétek bemutatni? Szívesen segítek – fordult Csengéhez a tanár néni.

– Még azt se gyakoroltuk – sóhajtotta Csenge.

Kati néni szemöldöke felszaladt.

– Hát akkor mit csináltatok eddig?

– Nem jutott eszünkbe semmi – tárta szét a karját Tibi.

– Már nincs sok időtök. Jövő héten van az osztályverseny – figyelmeztette őket Kati néni.

– Voltak ötleteink, de mindig összevesztünk – magyarázta Csenge.

– Akkor most elosztom közöttetek a feladatokat, és mindenkinek csak egyvalamit kell kitalálni. Ábel, te válassz egy csapatnevet! Tibi, te gondold ki egy csapatkiáltást! Csenge, te keress egy dalt vagy verset! Marci, te pedig kitalálhatod a bűvésztükköt, amit betanul a csapat – sorolta Kati néni. Ezzel a felosztással mindenki egyetértett. Tibi máris csatakiáltásokat ordított. Csenge az énekkönyvében lapozgatott. Ábel egy üres lap fölé hajolt, és neveket írt rá. Marci szeme pedig felcsillant.

– Jó! Apával kitalálok egy igazi bűvészmutatványt, és vasárnap eljöhetnek hozzánk gyakorolni! – mondta a többieknek.

– Nos, akkor ezt meg is beszéltük – bólintott elégedetten Kati néni, és továbblépett a következő társasághoz. Marci már nem is figyelt a többiekre. Csak azon járt az esze, hogyan tudna eltüntetni valamit. Alig várta a hétvégét, hogy apával kitalálják a trükköt.

Szombaton egész nap kettesben gyakoroltak. Apa azt ajánlotta, hogy a csapat először tüntessen el egy kalapot, utána pedig valamelyik csapattagot. Meg is mutatta, hogyan kell a kalapot észrevétlenül a függöny mögé rejteni. Marci azonban nem volt elégedett.

– De apa! Ha a kalap igazából a függöny mögött lesz, akkor mindenki tudni fogja, hogy nem is varázsoltam – ellenkezett.

– Nem fogják tudni. Ők azt látják majd, hogy eltűnik a kezedből.

– De hát sejtik majd – erősködött Marci.

Apa fáradtan vakarta a fejét.

– A bűvészet lényege épp az, hogy mást látsz, mint ami történik – mondta.

– Szóval nem is varázsolok? Csak becsapom a közönséget? – csodálkozott Marci.

– Ez nem becsapás! Nem hazugság – védekezett apa.

– Akkor micsoda?

– A valóságban nem minden az, aminek látszik. Te látsz valamit. Például látod, hogy az egyik pillanatban ott van a bűvész kezében a doboz, a következőben pedig nincs. Ezért azt hiszed, hogy eltűnt. De a bűvész tudja, hogy a függöny mögött van. A varázslat valójában úgy lesz, hogy többet tudsz a közönségnél. És rengeteget gyakorolsz, hogy valamiben nagyon ügyes legyél.

– De ha nem fogok varázsolni, akkor is tetszeni fog a közönségnek a mutatvány?

– Neked miért tetszett a bűvész trükkje?

Marci visszaemlékezett, és eltöprengett.

– Mert nem tudtam, hogyan csinálta, és megborzongtam.

– Na látod! A nézők szeretnek borzongani. Szeretnék elhinni, hogy bármi lehetséges. És tényleg bármi megtörténhet! Például az is, hogy ti nyeritek meg a versenyt – ígérte apa.

Marci fellelkesült. Már bízott magukban. Ám a jókedve hamar elpárolgott, amikor másnap megérkezett hozzájuk Csenge, Ábel és Tibi. A konyhában kezdtek el gyakorolni. Marci megmutatta, hogyan kell eltüntetni a kalapot a függöny mögé. Tibi rögtön elvette tőle, és egyedül akarta csinálni. Csenge megharagudott rá. Apa alig tudta kibékíteni őket.

Mire nagy nehezen begyakorolták együtt a kalaptrükköt, jött az újabb kérdés.

– Kit tüntessünk el a kalap után? Tibi, te vállalod? – pislogott rá Marci.

– Nem! Én nem akarok eltűnni! Tűnjön el Ábel! – háborgott Tibi.

Ábel csöndesen máris a függöny felé araszolt.

– Ne legyél ilyen undok! – förmedt rá Tibire Csenge.

– Hagyjál már békén! Én vagyok a legjobb eltüntető. Nem fogok pont én eltűnni – támadt vissza Tibi.

Marci apukája próbálta lecsendesíteni őket, de éppen akkor még a kapucsengő is megszólalt. Apa beengedte az ajtón a szomszéd Zsiga bácsit, aki egy csavarkulcsot kért kölcsön.

– Hát itt meg mi ez a nagy hangzavar? – kíváncsiskodott.

– Csak a gyerekek gyakorolnak egy versenyre. Egy csapatban indulnak a Bűvészolimpián. Marci fiam trükköket tanít nekik. Szeretne bűvész lenni – magyarázta apa.

Zsiga bácsi végignézett a vörös arcú Ábelén, a dühös Csengén és a kiáltozó Tibin.

– Hát, ha ebből a három gyerekből Marci egy csapatot csinál, akkor ő lesz a legnagyobb bűvész a világon – motyogta a bajsza alatt. Hiába hajolt apához, Marci is meghallotta.

Máris úgy érezte, mintha megakadt volna a torkán egy nagy, nehéz gombóc. Ha arra gondolt, hogy már csak egyet kell aludni az osztályversenyig, megrémült, és a gombóc a hátsába csúszott. Nagyon szeretett volna nyerni az osztályversenyen, és részt venni a városi Bűvészs olimpián. Abban azonban már nem volt biztos, hogy a csapatuk képes rá. Vajon győzhetnek holnap?

Harmadik fejezet

AZ OSZTÁLYVERSENY

Elérkezett a hétfő reggel. Senki sem figyelte, hogy kibukkan-e a nap a házak mögül, és repül-e madár az égen. Marci osztályában mindenki csak a becsöngetést és Kati nénit várta. Izgatottan sutyorogtak, a versüket ismételték, vagy a bűvésztükkjüket gyakorolták. Még Tibi sem morgolódott. Marcival, Csengével és Ábellel ácsorgott a terem sarkában. Amikor végre becsöngettek, mind összerezzenek és elhallgattak. Kati néni mosolyogva lépett a tábla elé, és felemelte a kezét.

– Kezdődik az osztályverseny! Lemegyünk a nagy tornaterembe, ott fogjuk megtartani. Készültem nektek egy meglepetéssel is – titokzatosan Kati néni.

– Mi az? Mi az? – kíváncsiskodtak a diákok, de Kati néni csak a szája elé emelte az ujját.

– Ne kiabáljatok! Ha majd a tornaterembe érünk, meglátjátok. Most álljatok párba! A folyosón legyetek csöndben! Ne zavarjuk meg a többiek tanóráját – vezényelte.

Marci beállt a sorba Csengével. Tibi és Ábel mögöttük kullogtak. Kati néni kinyitotta a terem ajtaját, és elindultak a földszintre. A lépéseik visszhangoztak a kihalt folyosón. Marci vidáman gondolt arra, hogy amíg a többi osztály tanul, ők éppen versenyezni mennek. Vajon mi lehet Kati néni meglepetése? Amint megérkeztek a bordásfalak közé, kiderült. A kosárpalánk alatt egy igazi színpad várta őket vörös függönnyel.

– Itt fogjátok bemutatni a bűvésztrükkötöket – magyarázta Kati néni, majd elővett hat darab kártyát, és a gyerekek elé tartotta.

– Minden csapat vegyen el egy lapot! Akik az egyest húzzák, már kezhetnek is. Egymás után fogtok szerepelni a színpadon. A legjobb műsorszám hat pontot kap tőlem – ígérte Kati néni.

Merkúr és Bálint csapatának jutott az egyes szám. Ők léptek először a pódiumra Grétával és Ferivel. A többiek törökülésben lehuppantak a földre, és onnan nézték őket. Marci a tenyerébe hajtotta a fejét, úgy figyelte a szereplő barátait.

Észrevette, hogy Bálintnak remeg a keze, Merkúr pedig izgatottan toporog.

– Mutatkozzatok be szépen a többieknek! Mondjátok el a csapatneveteket, a csapatkiáltásokat, majd jöhet a dal és a bűvésztrükk! – biztatta őket Kati néni.

– Mi vagyunk az *Elvarázsolt nyulak* nevű csapat – mondta Feri, majd Gréta, Merkúr és Bálint elkiáltották magukat: – Éljenek az *Elvarázsolt nyulak*! Ők a legfürgébbek és a legügyesebbek!

Ezután Bálint előrelépett, és egy nyulas dalt énekelt. Gyönyörű volt a hangja. Az osztály ámulva hallgatta. A végén meg is tapsolták. Következhetett a bűvésztrükk. Egy hatalmas dobozból húztak ki mindenféle különös tárgyat. Zenélő sapkát, integető bohócot, színváltós kötelet. Merkúr olyan hevesen ugrált a doboz körül, hogy majdnem felborította.

A színpad előtt ülő Tibi fintorgott, és Marci füléhez hajolt.

– Ez nem is igazi trükk! Bálinték csak vettek egy csomó fura cuccot, de nem ők varázsolták színváltóssá meg zenélővé őket – dünnyögte Tibi. Marci bólintott. Alig várta a többi csoport műsorát, de csalódnia kellett. Senkinek sem sikerült izgalmas bűvésztrükköt bemutatnia. A kettes csapat egy hosszú-hosszú kendőt húzott ki egy kalapból. A hármas csapat a függöny mögé bújt, és maszkokkal a fejükön ugrottak ki mögüle. A négyes csapat egy varázskockát gurított ide-oda, és mindig hatost dobtak vele. Az ötös csapat pedig csillagszórókat gyűjtött, azokkal akartak egy tüzes számot bemutatni, de Kati néni megakadályozta. Elvette tőlük a gyufát, és mérgeződve elmagyarázta, hogy ilyesmit nem szabad csinálni a tornateremben.

Utoljára jöttek Marciék. Addigra már mindenki zsibongott. A levegőben a csillagszórók szagát lehetett érezni.

Marci alig kapott levegőt, és kapart a torka. Félve lépett a színpadra a sápadt Csengével és Ábellel, aki úgy vacogott, mintha az Északi-sarkon sétálna. Egyedül Tibi nem szeppent meg. Ő azonnal a pódium közepére szökkent, és elkiáltotta magát.

– Mi vagyunk a *Cilinderes eltüntetők!*

Erre Marci is felbátorodott, és most már együtt üvöltötték a csapatkiáltásukat:

– Aki nem lép egyszerre, eltüntetjük egy percre!

Csenge énekelni kezdett. A kedvenc dalát adta elő. Amint befejezte, Marci elővette a táskájából a kalapot.

– Eltüntetem ezt a cilindert! – ígérte a kíváncsi közönségnek.

Fogta a kalapot. Háromszor megpördült a függöny előtt, és amikor megállt, a kezéből eltűnt a kalap. Az osztály tapsolni kezdett. Marcit a tapsra különös melegség öntötte el. Boldogan meghajolt, és hagyta, hogy most Tibi lépjen előre.

– Én pedig eltüntetem az egyik csapattagunkat! – húzta ki magát büszkén.

Csenge és Marci egy földig érő, lila kendőt vettek elő, amit Marci anyukája adott nekik. Eltakarták vele Ábelt, és kántálni kezdtek:

– Aki nem lép egyszerre, eltüntetjük egy percre! Aki nem lép egyszerre, eltüntetjük egy percre!

Tibi bűvészpálcát halászott elő a zsebéből, hármat suhintott vele a levegőben, majd Marci és Csenge leengedték a nagy kendőt. Ábelnek nyoma sem volt. Eltűntették a színpadról.

– Most visszavarázsolom Ábelt, és a köddé vált cylinder lesz a fején! – jósolta Tibi. Csenge és Marci ismét felemeltek a kendőt, Tibi ismét hármat suhintott a pálcájával, és íme: a kendő mögül kilépett Ábel, fején az eltűnt cylinderrel.

A nézők sikongattak.

– Azta! Ezt hogyan csináltátok? – csodálkozott Bálint.

– Nagyon jó volt! – kurjantotta Merkúr.

– Éljen! Éljen! – rikkantották a többiek.

– Ügyesek voltatok! – dicsérte őket Kati néni is.

Marci, Csenge, Ábel és Tibi fülig érő szájjal meghajoltak. Még Ábel sem remegett. Jókedvűen ugrottak le a színpadról. Ők kapták a legtöbb pontot Kati nénitől.

– Következik a verseny második része. Három feladatot kell megoldania a csapatoknak. Az első egy kirakó – folytatta Kati néni, és átadott egy-egy dobozt a négyfős csoportoknak. Mindegyikben apró, színes papírdarabkák voltak. – Ha helyesen teszitek egymás mellé a darabkákat, akkor összeáll

belőlük egy kép. Aki először kirakja hibátlanul, az kap két pontot! Kezdhettek! – tapsolt a tanár néni.

Tibi máris kitepte a dobozt Csenge kezéből.

– Add ide! Sietnünk kell! – hadarta, és kiborította a földre a színes lapokat. Kapkodva helyezte őket egymás mellé, de sehogy sem jött rá, mit ábrázolnak.

Csenge összeráncolta a homlokát.

– Azt hitted, egyedül ki tudod rakni? Nem te vagy a leggyorsabb! Engedj oda! – dühöngött, és félrelökte Tibi.

– Hé, mit képzelsz! – fortyant fel Tibi, és meghúzta Csenge haját.

– Azt hiszed, mindenkinél jobb vagy! – háborgott Csenge.

– Nálad biztosan! – vágott vissza Tibi.

– Te, te, te egy beképzelt Morgó vagy! – kereste a szavakat Csenge.

– Te meg hisztis! – dúlt-fúlt Tibi.

– Hé, hagyjátok abba! Így nem nyerhetünk – békítette őket Marci, de hiába. Csenge és Tibi farkasszemet néztek, és mindenféleképp vádolták egymást. Addig veszekedtek, amíg Ábel félősen, alig hallhatóan meg nem szólalt.

– Készen van a kép. Egy sárkány és egy varázsló van rajta.

Mindhárman egyszerre fordultak Ábel felé. Csodálkozva látták, hogy Ábel egyedül kirakta a képet. Hatalmas, tüzet okádó sárkányt ábrázolt, amit éppen el akart varázsolni a bűvész. Míg ők veszekedtek, Ábel gyorsan dolgozott.

– Készen vagyunk! – kiáltotta azonnal Tibi, de már elkésett. Merkúr és Bálint csapata megelőzte őket. Csak másodikkok lettek.

A lemaradásukat a következő versenyszámban sem tudták behozni. Mindenkinek futnia, bukfenceznie kellett, majd kötéltre mászni, és megérinteni a mennyezetet. Ebben is Gréta és Merkúr volt a leggyorsabb. Csenge és Tibi nem tudtak olyan széleseben felkúszni a plafonig. Marci csak a kötélt közepéig jutott. Akkor lenézett, és meglátta a lába alatt álló Kati nénit meg a zöld padlót a mélyben. Hirtelen összerándult a gyomra, és remegő karral le kellett jönnie. Ábel pedig csak kapaszkodott a kötéltbe, de akárhányszor feljebb nyújtózott, mindig visszacsúszott. A kötélt felhorzsolta a tenyerét. Vesztettek.

Az utolsó feladathoz Kati néni papírokat adott a csapatoknak. Matekpéldákat kellett megoldaniuk. A megfejtés közben Csenge és Tibi megint összevesztek. Mire befejezték, Merkúr és Feri már rég leadták a hibátlanul kitöltött feladatlapjukat.

Ebben a versenyszámban is ők nyertek. Kati néni összecsapta a kezét.

– Vége az osztályversenynek! Nagyon ügyesek voltatok! Olyan szépen felkészültetek, hogy mindannyian kaptok osztályfőnöki dicséretet – ígérte. Most azonban senki sem kezdett el ujjongani és zajongni. Olyan csendben vártak, hogy Marci hallotta a szívverését is. Dam-dam-dam-dam – dobolta a szíve hangosan, mintha dobpergéssel akarta volna kísérfni Kati néni szavait.

– Nos, akkor következzenek a nyertesek. Két csapat kapta a legtöbb pontot. Ez a két csapat vehet részt a nagy, városi Bűvészfzlimpián. Az első helyezett az *Elvarázsolt nyulak!* Merkúr, Bálint, Gréta és Feri – tapsolt Kati néni. A négy diák egymás nyakába ugrott. Merkúr úgy lengette a karját, mintha képes lenne repülni. Marci féltékenyen nézte őket. Ő is nagyon szeretett volna részt venni a Bűvészfzlimpián. Vajon még van esélyük? Kik lettek a másodokok?

Kati néni megköszörfülte a torkát, és csendre intette a nyerteseket.

– A második helyezett kevesebb pontot gyűjtött. Sok hibát vétettek, viszont nagyon szép volt a műsoruk a színpadon.

Ezért ők is indulhatnak a Bűvészfzlimpián. A nevük nem más, mint *Cilinderes eltüntetőkf!*

Marci alig akart hinni a fülének. Hiszen ez az ő csapatuk! Tibi máris hevesen ugrabugrált mellette. Ábel arca vörös lett az izgalomtól vagy a boldogságtól. Csenge felsikoltott. Marci nem találta a szavakat. Hirtelen nagyon melege lett. Pont annyira, mint amikor megtapsolták a bűvészfztrükkjét. Nem is hallotta, mit kiáltoznak a csapattársai. Csak arra tudott gondolni, hogy sikerült. ŐK is mehetnek a Bűvészfzlimpiára! Bemutathatják a műsorukat a hatalmas közönség előtt. Mindenki őket nézi majd, és mindenki nekik tapsol. Még az is lehet, hogy megnyerik a versenyt! Már látta is magát, ahogy átveszi a kupát, és a nyakába akasztják az érmet. Győzniekf kell!

Negyedik fejezet

A LEGMAGASABB TORONY

A Bűvészsportolimpiáig tizennégyet kellett aludni. Addig még tizennégszer felkelt a nap, és kibukkant a házak mögül. Amikor az ég tetejére ért, a diákok kettes sorban levonultak a menzára ebédelni. Sietve ettek, hiszen utána kimehettek az udvarra focizni, mászókázni, kidobózni. Csak a két nyertes csapat nem csatlakozhatott hozzájuk. Az *Elvarázsolt nyulak* és a *Cilinderes eltüntetők* visszabaktattak Kati nénivel a tanterembe gyakorolni. Matekoztak, szavaltak, énekeltek, és temérdek kérdésre kellett megtanulniuk a helyes választ. Ám ahogy közeledett a verseny, a *Cilinderes eltüntetők* egyre kedvetlenebbek lettek. Hiába igyekeztek, Merkúr még mindig gyorsabban számolt, mint ők. Bálint szebben énekelt, Feri pedig sokkal több kérdésre tudta a jó választ. Ha lett volna olyan versenyszám, hogy ki képes a lehangosabban és a legtöbbet morgolódni, azt biztosan Tibi nyerte volna.

– Úgyse győzhetjük le Merkúr csapatát! Veszíteni fogunk a Bűvészsportolimpián, és kinevetnek majd a nézők – nyafogta.

– Hány néző lesz? – kérdezte rémülten Ábel.

– Rengeteg! Talán még ötszáznál is több! Minden iskolából jönnek majd diákok és tanárok. A szüleink meg az osztálytársaink is elkísérnek – sorolta Marci.

– Jaj, ne! Az nagyon ijesztő lesz.

– Nem ijesztő lesz, hanem ciki – fortyogott tovább Tibi.

– Ne hallgass rá! A Bűvészsportolimpián szerepelni szuper. Akkor is, ha nem mi nyerünk – nyugtatta Csenge Ábelt.

Marci is szeretett volna mondani valamit, de nem jutott eszébe semmi. Ő másképp gondolta. Igenis nyerni akart! Nem csak szerepelni. Aznap megint bánatosan ment haza, és elmesélte apának, mit mondtak a többiek. Azt hitte, apa is azzal fogja vigasztalni, hogy a részvétel a legfontosabb. Apa azonban felemelte a mutatóujját, és bizalmasan azt mondta.

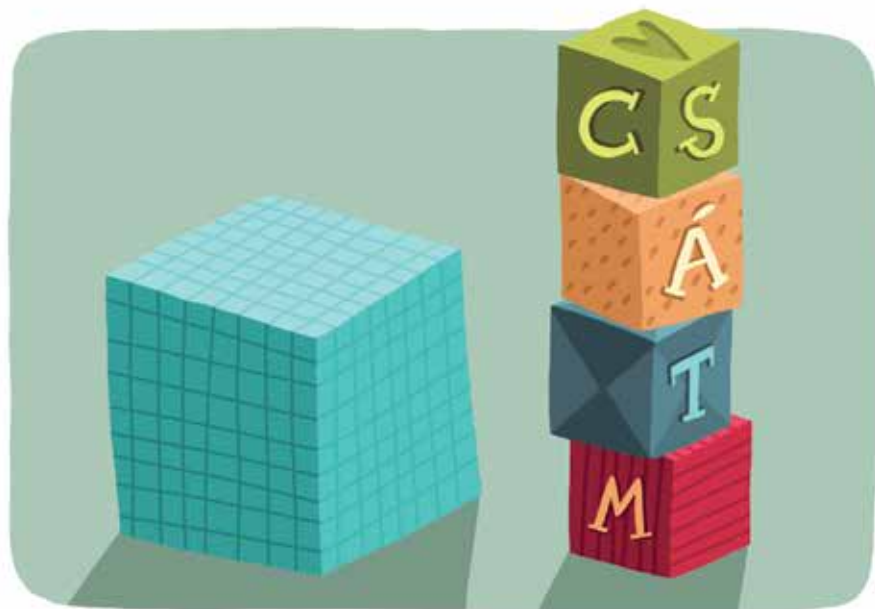
– Van egy trükk, amivel nyerhettek.

Marci bizakodva fészkelődött be mellé a kanapéra.

– Egy bűvésztrükk? – kérdezte.

– Nem bűvésztrükk, hanem csapattrükk – magyarázta apa.

– Mi az a csapattrükk? – csodálkozott Marci.

– Várj csak, megmutatom! – ugrott fel apa, és előkereste Marci régi építőkockáit. Kiemelt négy kisebb és egy nagyobb kockát.

– Amikor mindenki egyedül indul a matekversenyen, az nyer, aki a legjobb matekos. Ez olyan, mintha az győzne, akinek a legnagyobb építőkocka jutott. De a csapatverseny más. Ott többen vagytok. Mindenkinek van egy kockája. Lehet, hogy az ellenfél kockája nagyobb, a tiétek pedig kisebb. De ha ti mind a négyen egymásra rakjátok a kockáitokat, akkor abból magasabb torony lesz, mint az ellenfél kockája – magyarázta apa, és egymásra rakta a négy kis kockát.

– Látod? A csapatverseny olyan, mint az építőkockázás. Ha összefogtok, tiétek lesz a leghatalmasabb torony.

– És ha az ellenfél is egymásra rakja a kockáit? – aggódott Marci.

– Akkor már nehezebb a verseny. De nem biztos, hogy ők is ügyesen összedolgoznak. Azt is sokat kell ám gyakorolni – felelte apa.

– De hogyan tegyük egymásra a kockáinkat? A bűvészversenyen nem lesznek igazi kockák, vagy igen? – értetlenkedett Marci.

– Nem-nem! Ez csak egy példa volt. Ha mindent közösen csináltok, akkor nyerhettek. A bűvészmutatványotok is azért olyan jó, mert sokat gyakoroltátok együtt, és mindenkinek van benne szerepe.

– De Tibi mindent egyedül akar megoldani. Ábel pedig semmit sem csinál, ha megijed – panaszkodott Marci.

– Biztosan van valami, amiben ők a legjobbak! – bizakodott apa.

– Hát, Tibi kiabál a lehangosabban. Nagyon szeret szerepelni. De kiabálás versenyszám nincs – rázta a fejét Marci.

– És a csapatkiáltás? – emlékeztette apa.

Marci a homlokára csapott.

– Tényleg! Amikor az osztályversenyen szerepeltünk, nagyon izgultunk. Azt hittem, meg se tudok majd szólalni, annyira megrémültem. Nyelni se tudtam. De Tibi nem félt. Ő rögtön bemutatkozott, és elkiáltotta magát.

– Na ugye. Tibi lehet az, aki a közönséghez beszél, és bemutat titeket – ajánlotta apa.

– Igen! És amikor ő bemutat, utána már mi sem félünk – bólogatott Marci.

– És Ábel miben jó?

– Azt nem tudom. Ő csak akkor ügyes, ha senki sem figyel. Az osztályversenyen egyedül kirakott egy képet.

– Akkor neki keressünk olyan munkát, amit elvégezhet a háttérben – javasolta apa.

– Olyan nincs. A Bűvészolimpián mindenki minket fog nézni – vakarta a fejét Marci.

– Egy versenynek nem csak olyan feladatai vannak, amiket mindenki lát. A felkészülés is fontos. Mi lenne, ha Ábelre bízhatok a díszletet és a jelmezeket?

– Azok meg mihez kellene?

– A bűvésztrükkhöz. Még szebb lesz, ha úgy adjátok elő, hogy kosztümben vagytok – töprengett apa.

– De jó! Ki kell találni, miben legyünk! – lelkesedett Marci. Apa bátorítóan megveregette a hátát.

– Tudod, mit fogunk most csinálni? Elmegyünk egy igazi bűvész műsorára! Hátha ott eszedbe jut, milyen jelmezben lépjetek fel. Indulhatunk?

Marci annyira örült, hogy elakadt a lélegzete. Szó nélkül felugrott, és rohant felvenni a cipőjét. Beszálltak az autóba, és apa Marci kezébe nyomta a belépőjegyeket.

– Titokban vettem. Tudtam, hogy jó meglepetés lesz, és örülni fogsz – mosolygott.

– Nagyon! – ujjongott Marci, és a belépőjegy hátuljára pillantott. Egy tűzokádó sárkányt rajzoltak rá. Marci egész úton bámulta. Kíváncsi volt, mi köze lesz a sárkánynak a bűvészhez.

Egy sötét, ablaktalan épületnél fékeztek le. Belülről olyan volt, mint a mozi. Kényelmes, párnás székek várták a nézőket. Csakhogy itt nem filmet vetítettek, hanem a magas színpadra kísértelt egy bűvész. Nem is akárki, hanem Marci kedvence! A cilinderes, palástos férfi. Marci megbabonázva figyelte. Még pislogni sem mert, nehogy lemaradjon egy trükkről.

Dam-da-da-dam – hallatszott a dobpergés, majd a bűvész levette a cilinderét, és átváltoztatta ládává. A ládából kiugrott egy papírsárkány. A bűvész kihúzott a parányi zsebéből egy hosszú, fényes kardot. Harcolni kezdett a sárkánnyal. Forgatta a fegyverét, pörgött, ugrált.

Dam-da-da-dam – hallatszott ismét a dobpergés, és a bűvész ledöfte a sárkányt. A szörny visszahullott a ládába, a bűvész pedig visszaváltoztatta a ládát cilinderré, és felemelte.

A kalapból ezernyi apró aranycsillag hullott ki, a bűvész pedig – hipp-hopp – eltűnt. Mintha ő is sok-sok csillaggá változott volna.

A közönség tapsolni kezdett. Marci tátott szájjal csapta össze a tenyerét. Amikor a nézőtéren felkapcsolódott a villany, apa a kijárat helyett a színpad felé terelte Marcit.

– Van még egy meglepetésem a számodra! Találkozhatsz a bűvésszel – súgta a fia fülébe. Marci mukkanni sem tudott izgalmában. Pillanatokon belül elérték a függönyt, és mögötte várta őket a cilinderes bűvész. Ráadásul kezét rázott Marcival! Azzal a kezével, amivel átváltoztatta a cilindert sárkányos ládává!

– Ő a fiam, Marci, akiről meséltem. Jövő héten indul a másodikosoknak rendezett Bűvészolimpián. Már nagyon várja, és Ön a példaképe – mutatta be Marcit apa.

Marci még mindig nem találta a szavakat. Csak megrázta a bűvész kezét, és megszeppenve hallgatott. Apa beszélt helyette.

– Marci nagyon szeret bűvészkedni. Már ki is talált egy eltűntetős trükköt. Mit tanácsolna neki a versenyre?

A bűvész rejtelmesen hunyorított a szemével, és végigmérte Marcit.

Ötödik fejezet

CSILLAGESŐ

– Gyakorolj nagyon sokat! Ha rosszul sikerül valami, próbáld meg újra! És hidd el, hogy nyerhettek! A bűvészet arról szól, hogy semmi sem lehetetlen!

– Semmi sem lehetetlen – ismételte megbabonázva Marci.

– Köszönjük! Nagyon tetszett a műsor – búcsúzott apa, majd kikísérte az utcára a fiát. Marci úgy sétált az autójuk felé, mintha felhőkön járna az égben.

– Apa, ő IGAZI bűvész volt! – kiáltotta.

– Bizony. Jól jegyezd meg a tanácsait! És kitaláltad már, milyen lesz a jelmezek a versenyen?

– Igen! Mi is cylinderben leszünk. És a cylinderünkől csillagok fognak hullani – lelkesedett Marci, majd kicsit aggódva megkérdezte: – Gondolod, hogy Ábel tud ilyen cylindereket készíteni?

– Ha nem, akkor majd segítünk neki – ígérte apa.

Amint hazaértek, Marci berohant a szobájába, és egész este rajzolt. A jelmezeket és a díszletet tervezte. Azt remélte, hogy nekik lesz a legjobb bűvészműtávjuk a versenyen. A fejében még mindig hallotta, mit mondott neki a bűvész: A bűvészet arról szól, hogy semmi sem lehetetlen!

Szombat reggel Marci megmutatta a rajzait anyának, aki megígérte, hogy segít elkészíteni a jelmezeket.

– A ruhákat megvarrom. A kalapokat bízhatnád egy csapatársadra – ajánlotta anya. Marci azonnal Ábelre gondolt. Felhívta őt telefonon, és sokáig sutyorgott vele. Apa beszélt Csenge és Tibi szüleivel is. Vasárnapra mindegyiküket ebédre várták.

Másnap időben megérkeztek a vendégek. Marci szülei sok finomsággal kedveskedtek nekik. A nagy ebédlőben terítettek az ünnepi tányérokkal. Marci Csenge mellett ült, Ábel Tibi mellett, a két asztalfőn pedig anya és apa. Ettek húslevest tésztával, rántott zöldséget és sajtot krumplipürével, desszertnek pedig palacsintát és szőlőt. Amikor pukkanásig jóllaktak, Marci behívta Csengét, Tibit és Ábelt a szobájába.

– Elhoztad, amit megbeszéltünk? – kérdezte Ábel. A fiú válaszképpen kinyitotta a nagy táskáját, és kiemelt belőle három fekete kartoncilindert. Mindegyikre fehér és sárga számjegyeket és csillagokat ragasztott. Csenge is kapott fejfedőt. Az övé kúp formájú süveg volt, a csúcsán színes selyemszalag lengedezett. Úgy nézett ki, mint egy réges-régi várúrnő kalapja.

– Tegnap egész délután ezeken dolgoztam – mondta Ábel.

– Gyönyörűek! – sikkantotta Csenge, és rögtön felpróbálta a sajátját. Ahogy forgatta a fejét, a süveg csúcsára erősített szalag ide-oda táncolt.

– Nagyon jók lettek – dicsérte Marci is.

Ábel arca felragyogott.

– Várjatok! Még meg sem mutattam az igazi trükkjüket. Benyúlt az egyik cylinderbe, és kihúzott belőle egy kis madzagot. – Látjátok ezt a fonalat? Minden kalap belsejébe tettem. Ha meghúzzátok, akkor kinyílik a cylinderben egy rejtett zseb, és kihullanak belőle az aranycsillagok.

– Tényleg? – csodálkozott Tibi, és elvette a saját cylinderét Ábeltől. A magasba emelte, megkereste benne a madzagot, és megrántotta. Erre temérdek sárga és aranyszínű papírcsillag hullott a fejére.

– Szuper!

– Nekem is van ilyen a süvegemben? – reménykedett Csenge.

– Igen! A tiédbe is tettem titkos zsebet – bólintott Ábel.

Csenge lekapta a fejről a süveget, és ő is meghúzta a kilógó madzagot. A hajára csak úgy záporoztak a csillagok.

– De szép! Nagyon ügyes vagy – áradozott Csenge.

– Ezzel nyerni fogunk – ujjongott Tibi, és ő is elismerően pislogott Ábelre.

– Nekem is van egy meglepetésem. Vagyis anyának. Készített jelmezeket – titokzatoskodott Marci.

– Hol vannak? Hol vannak? – kérdezték egymás szavába vágva a többiek.

– A nappaliban. Gyertek! – intett Marci.

A kis csapat kimasírozott a szobából. Marci anyukája már várta őket. A nagy kanapéra kiterített négy ruhát. Marci hadonászott, mint egy idegenvezető a múzeumban.

– Tibi, te leszel a csapatunk bemondója. Te mutatsz be minket. Bekiabálsz, mikor mit láthatnak a nézők. Ezért frakkot kapsz.

– Frakkot? – értetlenkedett Tibi.

– Igen. Az egy fekete kabát, aminek olyan az alja, mint a fecskék farka – magyarázta Marci anyukája.

– Miért én leszek a bemondó? – kíváncsiskodott Tibi, és összeráncolta a homlokát.

– Mert te tudsz a leghangosabban kiáltani, és nem félsz a nézőktől – mondta Marci.

– Bizony. A bemondó a konferanszié. Lesz mikrofonod is – ígérte anya.

– Kon-fe-ran-szi-é – ismételte lassan Tibi. Tetszett neki ez a szó. Különlegesnek tűnt. Büszkén kihúzta magát. – Vállalom!

Én tényleg nem félek a nézőktől. A legjobb konferizé leszek! – fogadta meg.

– Csenge, te leszel az énekes, ezért te kapod ezt a báli ruhát – mutatta Marci a puffos ujjú, nagy szoknyás ruhát.

Csenge szeme elkerekedett. Nagyon tetszett neki. Még alsószoknyája is volt! Ebben tényleg úgy fog festeni, mint egy várúrnő.

– Itt van rajta egy rejtett cipzár. Ha ezt lehúszod, leveheted a szoknyarészt a sportos feladatokhoz – mutatta anya.

– Ábel, te leszel a kulcsfigura – folytatta Marci.

– Kulcsfigura? – pislogott rémulten Ábel.

– Igen, aki eltűnik, aztán visszavarázsolódik. Te csillagos ruhát viselsz majd.

Ábel beleegyezően felemelte a ruháját. Közben Marci magára kanyarította a saját jelmezét. Egy földig érő palástot. Mindannyian felpróbálták a kosztümjüket. Anya egy-két helyen gombostűket szúrt az anyagokba, és hümmögött.

– Még mindegyiket rátok kell igazítani. Estére elkészülök.

– Addig mi gyakorolni fogunk! Irány a szobám! – vezényelt Marci. Kiderült, hogy Ábelnek még mindig van valami a táskájában. Egy kisebb dob és egy csengő.

– Hát ezek meg mire kellenek? – álmélkodott Tibi.

– Apa azt mondta, hogy akkor nyerhetünk, ha mindent együtt csinálunk. Ezért kitaláltam, hogy amíg Csenge énekel, mi dobolunk és csengetünk – mondta Marci.

– Én dobolni szeretnék! – csapott le a hangszerre Tibi.

– Akkor én majd csengetek – egyezett bele Marci.

– És mit csinál Ábel? Rá is gondoljatok! – anyáskodott Csenge.

– Ő rajzolt három képet a dalhoz. Mindegyik versszakhoz egyet – magyarázta Marci.

Ábel a képeket is elővette a táskájából. Csengének elállt a lélegzete.

– Apukám már befotózta őket. Kivetítőn fogjuk megmutatni, amíg te énekelsz – mondta Ábel.

– Nahát! Nem is tudtam, hogy ilyen jól tudsz rajzolni – lepődött meg Tibi. Ábel boldogan mosolygott. Most először ő is bátran kihúzta magát.

– Akkor kezdjük a gyakorlást! – tapsolt Marci pont úgy, ahogy Kati néni szokott. – Mindenki a helyére! Csenge, te állsz majd elől. Mi pedig mögötted.

Csenge a lámpabúra alá szökkent, épp a szoba közepére, és lelkesen énekelni kezdett.

Ta-tara-ta! Ta-tara-ta – dobolta a ritmust Tibi. Marci csilingelt a versszakok végén. Háromszor is elpróbálták a dalt, utána pedig a bűvésztükköt gyakorolták. Eltűntették a cilindereiket, majd Ábelt. Most Ábel is bátrabban perdült be a kendő mögé. Amikor kiugrott mögüle, széles mozdulatokkal lengette a fejfedőjét. Már nem volt olyan rémült, mint korábban. Olyan jól szórakoztak, hogy észre sem vették, és beesteledett. Anya melegszendvicseket és teát hozott be tálcán.

– Egyetek egy kicsit! Utána felvehetitek a jelmezeket. Most már tökéletesen állnak majd rajtatok.

Mind a négyen megrohmozták a tálcát. Közben odakint, az előszobában megszólalt a csengő. Egyszer, kétszer, majd

harmadszor is. Megérkeztek Csenge, Ábel és Tibi szülei, hogy hazavigyék a gyerekeiket. Ekkor azonban apának támadt egy ötlete.

– Mi lenne, ha bemutatnátok nekünk a műsorotokat? Ezzel is gyakorolnátok. Mi leszünk a tesztközönség – fordult a csapathoz.

– Igen-igen! – kiáltozták teli torokból Marciék.

Így aztán anya és apa beterelte a nappaliba a szülőket. Összetolták a székeket és a foteleket, az lett a nézőtér. Velük szemben, a teraszajtó előtt volt a színpad. A négy versenyző a sötétítőfüggöny mögül lépett ki. Először Tibi szökkent a nézők elé a fekete frakkjában. Meglengette a cilinderét, és elkurjantotta magát:

– Mi vagyunk a *Cilinderes eltüntetők!* Engem Tibinek hívnak. Bemutatom a csapattagjaimat: Csengét, Marcit és Ábelt!

Erre előlibbent Csenge, majd kiugrott a függöny mögül Marci és Ábel is.

– Aki nem lép egyszerre, eltüntetjük egy percre! – üvöltötték.

Csenge elkezdett énekelni. Tibi dobolt, Marci a csengőket rázta, Ábel pedig a háttérben felmutatta a rajzait. A madaras erdőt, a kerek tavat és a táncoló tündéreket. A szülők megilletődve nézték őket.

Most következett a bűvésztűkk. Először Marci tüntette el a cilinderét, majd Csenge a süvegét. Végül Tibivel együtt elvarázsolták Ábelt. Amikor visszatért a semmiből, a kezében tartotta a többiek fejfedőjét. Kiosztotta őket, és mindannyian meglengették a sajátjukat a fejük fölött. Legalább száz aranycsillag hullott rájuk. A csillageső közben a közönség üdvivalgásban tört ki. Apa a lábával dobolt a padlón. Tibi anyukája állva tapsolt. Csenge apukája füttyentett. A *Cilinderes eltüntetők* ragyogó arccal meghajoltak. Marcit ismét elöntötte a meleg, jóleső érzés. Most már cseppet sem aggódott. Alig várta a Bűvésztalimpiát, hogy ismét előadhassák a műsorukat.

Hatodik fejezet

MIT REJT A BŰVÉSZLÁDA?

A nagy nap reggelén sötét felhő takarta a felkelő napot, és zuhogott az eső. Kati néni diákjai és a többi osztály az iskola előtt gyülekeztek. Azok, akik nem versenyeztek, vidáman csevegtek a színes esernyők alatt. Marci és Csenge azonban sápadtan, megszeppenve álldogáltak egy pöttyös ernyőt szorongatva.

– Dobil itt valami a mellkasomnál – mutatott a pulcsijára Marci.

– Nekem is. De anya azt mondta, hogy ez csak lámpaláz – csuklott Csenge.

– A lámpaláz ütöget belülről? – furcsállotta Marci.

– Izgulunk, amiért sok ember előtt kell szereplnünk – magyarázta Csenge.

Ábel is csatlakozott hozzájuk. A száját harapdálta.

– Mi lesz, ha megbotlom a színpadon, és mindenki kinevet? – hebegte.

– Mi lesz, ha elfelejtem a dalszöveget? – pislogott Csenge.

– Mi lesz, ha nem sikerül a trükk? – aggódott Marci.

Pont ekkor érkezett meg Tibi is. Már messziről integetett nekik, de ma ő sem tűnt olyan bátorinak és nagyszájúnak, mint máskor.

– Otthon felejtettük a cilinderemet. Már félúton voltunk, amikor vissza kellett fordulnunk érte – hadarta a többieknek.

Most már legalább százan toporogtak az esőben. Végre bekanyarodott egy nagy emeletes busz a parkolóba. A diákok ujjongva közelítették meg. Rohantak és tolakodtak, mert mindenki az emeleten akart ülni.

– Viselkedjetek, gyerekek! Merkúr, ne olyan hevesen! Tibi, ne lökdösődj! – hallatszott a háttérből Kati néni hangja, de kivételesen senki sem hederített rá. Feltrappoltak a keskeny lépcsőn, és lehuppantak a még üres ülésekre. Végre mindenki helyet foglalt, és elindultak. Amíg utaztak, Marci figyelme elterelődött a Bűvészolimpiáról. Még sosem ült emeletes buszon. Nézte a magasból az autókat, a házakat és az elsuhanó fákat. Fél óra múlva megérkeztek a sportcsarnokhoz. Itt kettévált a társaság. Az osztályok elindultak a nagykapun át a nézőtérre. A napközis tanárnő vezette őket. A versenyzők pedig Kati nénit követték a hátsó bejáráthoz. A hosszú úton

a folyosó visszhangzott a lépteiktől. Végre beléptek az öltözőbe.

– Itt fogtok felkészülni. Tegyétek a padra a táskáitokat, és öltözzetek át! Utána egyetek és igyatok egy kicsit, és menjtek el vécére, mert később már nem lesz rá lehetőségetek! – tanácsolta Kati néni.

Merkúr, Bálint, Gréta és Feri egyforma fehér pólóba bújtak, és a fejükre nyuszifület erősítettek. Marci felvette a palástját, Csenge a báli ruháját, Tibi a frakkját, Ábel pedig a csillagmin-tás öltözékét. Marci előhalászta a szendvicset, de nem volt étvágya. Egy falatot se tudott lenyelni. Inkább csak cukros teát iszogatót a kulacsából. Közben a többieket figyelte. Voltak itt idegen diákok távoli iskolákból. Ők is egyforma melegítőbe vagy jelmezekbe bújtak. Amikor mindenki végzett, a folyosón megszólalt egy csengő.

– Kezdődik a Bűvészs olimpia! A versenyzőket várjuk a színpadhoz! A versenyzőket várjuk a színpadhoz! – ismételte egy éles hang a hangosbemondóban.

Kati néni intett a két csapatának, és bizakodva megveregette a vállukat.

– Nagyon ügyesek lesztek!

Marci a többiekkel együtt kettes sorba állt. Ismét átkeltek a folyosón, majd kiléptek a fényre. Marci szeme káprázott. Hirtelen azt sem tudta, merre nézzen. Körben, a magas lelátókon ültek a nézők, köztük az osztálytársai és más diákok, tanárok és szülők. Rengetegen voltak. Több százan! Mind éljeneztek, tapsoltak, integettek. Egy mikrofonos nő pedig folyamatosan kiáltozott:

– És itt jönnek az *Elvarázsolt nyulak!* Második A osztály. Felkészítőtanárunk Karacs Katalin.

– Következnek a *Cilinderes eltüntetők.* Második A osztály. Felkészítőtanárunk Karacs Katalin – harsogta a bemondó. Csenge megkocogtatta Marci vállát.

– Azok mi vagyunk. Be kell mennünk! – figyelmeztette.

Marci kábán elindult, de olyan nehéz volt a lába, mintha súlyokat kötöttek volna rá. Alig tudta emelgetni. Az egész pályán át kellett vágniuk. A közönség mindenfelől őket nézte. Tibi felszegett fejjel integetett. Csenge a magasba mutatott.

– Nézd, ott ülnek az osztálytársaink!

Marci félénken felpillantott. Az osztálytársaik éljeneztek őket. Marci észrevette mellettük a szüleit is. Anya még egy zászlót is lengetett, amire ráírta: *Cilinderes eltüntetők.* Marci elmosolyodott, és most már ő is integetett. Láta, hogy a pálya másik végén egy nagy színpad áll vörös függönyökkel. Előtte babzsákokra ültek le a csapatok. A zsűri a színpaddal szemben, egy emelvényen foglalt helyet. Az asztalukon ásványvizes üvegek és pontozótáblák voltak. A színpad közepén a magas, karcú bemondó folytatta a fellépők és feladatok bemutatását.

– Ezennel megnyitom a másodikosok Bűvészs olimpiáját! Összesen négy iskola diákjai vannak ma itt. A másodikosok

összemérik a tudásukat és az ügyességüket. A versenynek két része lesz. Az elsőben minden csapat bemutatkozik a színpadon. Ezt két nehéz, de izgalmas feladat követi. Utána ebédszünet. A második részben szintén két versenyszám lesz, végül pedig minden csapat előadja a bűvészműtávját. Minden feladatot pontoz majd a zsűri egytől tízig. A zsűritagok jobbról balra Mészáros Aranka, a városi kultúrház igazgatója, Vitéz Kristóf bűvész és Szegfűszegi Sára országos bajnok.

A zsűritagok felálltak, és meglengették a pontozótáblájukat. A bemondó felszólította a színpadra az első csapatot.

Marci alig tudott figyelni a többiek produkciójára. Csak azon járt az esze, hogy bármikor ők következhetnek. Végre kihívták Bálint és Merkúr csapatát. Az *Elvarázsolt nyulak* a pódiumon termettek, és meghajoltak. Kicsit halkra és félősrre sikerült a bemutatkozójuk, de amikor Bálint énekelni kezdett, a hangjával mindenkit elvarázsolt. A mikrofonnal a kezében igazi énekesnek látszott. Marci büszkén nézte a barátját. Örült, amikor a zsűri tíz pontot adott nekik.

– Most pedig megismerhetjük a *Cilinderes eltüntetőket!* – süvöltötte a bemondó. Marci a csapatával együtt felsietett a színpadra. Hirtelen fogalma sem volt, mit fognak csinálni. Tibi azonban teljesen felvillanyozódott, amikor a bemondó átadta neki a mikrofonját. Pillanatokon belül a színpad elején termett, és épp úgy lengette a karját, ahogy a nőtől látta.

– Mi vagyunk a *Cilinderes eltüntetők!* Tibi a nevem. Én vagyok a konferanszié. Bemutatom a csapattagjaimat. Marci, a bűvész, Csenge, az énekesnő és Ábel, a kulcsfigura. Nagy tapsot nekik!

A közönség vidáman tapsolt. Tibi ide-oda szökdelt, mint egy igazi sztár. Marci majdnem elnevette magát. Visszatért a bátorsága. Összenézett Csengével és Ábellel, majd egyszerre elkiáltották magukat:

– Aki nem lép egyszerre, eltüntetjük egy percre!

Csenge elfoglalta Tibi helyét. A báli ruhája csillogott a lámpafényben. Átvette a mikrofont, és belekezdett a kedvenc énekébe. Mögötte Ábel kiosztotta a dobot és a csengőt Tibinek és Marcinak. A színpad hátsó függönyére pedig valaki kivetítette Ábel rajzait. Amikor Csenge a kék vizű tórolt, a háttérben megjelent a kerek tó. Amikor a tündérekről és a madarokról énekelt, szárnyas lányok táncoltak a kivetítőn. Tibi dobolta a ritmust, Marci csilingelése pedig olyan volt, mint a madarak csivitelése. A közönség meg sem mukkant. Csak akkor kezdtek hatalmas tapsba, amikor Csenge elhallgatott, és meghajolt. Marci örömmel fordult a zsűri felé. A három felnőtt összehajolva sugdolózott, majd felemelték a pontozótáblájukat. Tíz pont szerepelt rajta.

– Éljen! – ugrándozott Tibi. A lelkesedése a többiekre is átragadt. Ám korai volt az öröm. Most következett a két nehéz feladat. Minden csapat kapott egy területet a pályán, ahol egy-egy nagy láda várta őket.

– Ezek bűvészládák. Ahhoz, hogy kinyissátok őket, kell egy kulcs, amin a csapatotok neve szerepel. A kulcsok itt vannak elrejtve a pályán. Ha megtaláltátok a sajátotokat, azal tudjátok elfordítani a zárat. A helyes számra kell forgatni

a kulcsot. A helyes számot pedig úgy kapjátok meg, ha megfejtetek egy matekfeladatot. Aki első lesz, tíz pontot kap. A második kilencet, a harmadik nyolcat, és így tovább. Sok sikert! – fejezte be a bemondó, és belefűjt egy sípba.

Marci, Csenge, Tibi és Ábel egymásra néztek.

– Most mi legyen? – kérdezte Ábel rémulten.

– Csenge és Tibi a leggyorsabb közülünk, nekik kéne keresni a kulcsot. Mi pedig Ábellel megpróbáljuk megfejteni a matekfeladatot – vakarta a fejét Marci.

Tibi alig várta, hogy elinduljon megkeresni a kulcsot. Nem ellenkezett, csak gyorsan bólintott, és már el is futott. Csenge lehúzta a báliszoknyáját, és rövidnadrágban utánaszaladt. A pályán keresztül-kasul rohangáltak a diákok. Mind a saját kulcsukat keresték. Némelyiket a mennyezetről lelógatott zacskó rejtette. Ehhez fel kellett mászni egy kötélén. A többi a pálya sarkában álló mászókán vagy egy hálón lógott. Csenge felkúszott a kötélén az egyik zacskóhoz, de abban nem találta a kulcsukat. Tibi felmászott egy keskeny létra tetejére, de ott sem volt. Marci és Ábel közben a matekpélda fölé hajoltak. Marcit zavarta, hogy körülötte annyian kiáltoznak. Nem tudhatta, hol tartanak a csapatok a keresésben és a megfejtésben. Ábel azonban pont annak örült, hogy a többiek nem őket

figyelik. A nézők is inkább a kúszó-mászó, szaladgáló diákokat bátorították.

– Hajrá, Csenge! Hajrá, Tibi! – sikongattak a lelátón ülő osztálytársak. Ábel közben nyugodtan gondolkozhatott.

– 7 a megoldás – súgta. Marci kételkedve nézett rá.

– Biztos?

– Igen. Látod, ezeket összeszorozzuk, ezt meg kivonjuk belőle – magyarázta. Épp ekkor futott feljük Tibi és Csenge. Tibi a kezében lengette a kulcsot.

– Megvan! A hálón volt. Csenge felmászott érte – harsogta Tibi.

– Ti végeztetek? – lihegte Csenge.

– Igen – nyugtatta meg Marci.

Beillesztették a ládába a kulcsot, így mozgatható lett egy kerek gomb. Ábel egészen a hetes számjegyig fordította, és a láda egy kattanással kinyílt. Marci felemelte a fedelét, és belekukkantott. Egy kártyacsomag hevert benne. Tibi felemelte.

– Készen vagyunk! – mutatta a zsűri felé.

Csakhogy addigra már másik két csapat is végzett. Az elsők Merkúrék lettek. A másodikok egy idegen iskola diákjai. A harmadik helyet pedig megszerezték Marciék.

– *Cilinderes eltüntetők*, nyolc pont! – harsogta a bemondónő.

Amint minden csapat kinyitotta aládáját, jöhetett a következő versenyszám.

– Találtak egy kártyacsomagot a ládátkban. Ha helyes sorrendben rakjátok ki a kártyákat, akkor a végén kaptok egy teljes mondatot. Egy lap azonban hiányzik minden csomagból. Ezt ismét meg kell keresnetek. Vigyázz, kész, rajt! – kiáltotta a bemondónő.

Tibi kibontotta a kártyacsomagot, és a földre szórta. Csenge fölé hajolt.

– Mik vannak rajta?

– Állatok. Nem tudom, mit jelenthetnek – sóhajtott Tibi.

– Talán nem is a rajzok számítanak, hanem a betűk. Látjátok, mindegyik kártya sarkában van egy betű. Azokból kell kiraknunk egy mondatot – töprengett Marci, és egymás mellé tette a betűket: B E SZ Ó J Á R NY E G A T K I N E L C S E Ö T T A I T I R E J

– De hogyan? – vakarta a fejét Tibi.

– Szóljatok, ha láttok értelmes szót! – kérte Marci.

– Én látok! Én látok! SZŐNYEG – tette egymás mellé az öt kártyát Csenge.

– Ez pedig BEJÁRAT – mutatott másik hét lapra Ábel.

– Ez pedig KINCSE – örült meg Tibi is a felfedezésének.

– A BEJÁRAT ELŐTTI SZŐNYEG REJTI A KINCSE – olvasta össze Marci.

– Hiányzik egy betű – csalódott Ábel.

– Az utolsó kártya! Meg kell találnunk. Talán megint fel kell másznunk a kötélre – indult Tibi, de Csenge megfogta a karját.

– Várj! Sok időt veszítünk, ha megint mindenfelé rohangálunk – figyelmeztette. Körülöttük máris sok diák szaladgált a pályán.

– De akkor honnan tudjuk, hol van, okostojás? – bosszankodott Tibi.

– Nem vagyok okostojás! – dohogott Csenge.

Marci megijedt, hogy megint veszekedni fognak, de ekkor Ábel a homlokára csapott.

– A bejárat előtti szőnyeg! Ott lesz az utolsó lap. Ezt jelenti a mondat!

– Tényleg! – ugrott fel Marci. Eszébe jutott, hogy amikor bejöttek a pályára, egy apró szőnyegen léptek át. Inkább láb-törlőnek tűnt. Már is odaszaladt, és felemelte. Ott várt rájuk az utolsó állatos kártyalap egy T betűvel a sarkán. Marci felkapta, és visszaroht a társaihoz.

– Megvan! Nyertünk! – kiáltotta Tibi elsőnek a csapatok közül. Marci alig akart hinni a szemének. Valóban ők lettek az elsők. Még Merkúrékat is megelőzték, bár csupán pár pillanattal. A nézőtér zsibongott, Marci pedig hallotta, ahogy a bemondó az ő nevüket harsogja. Látta a tíz pontot, és nagyon boldog volt.

Hetedik fejezet

A VASTAPS

– Ebédszünet! – kurjantotta a bemondó. Marci csak a fejét kapkodta, olyan nagy lett a kavarodás. A lelátókról felálltak és szétszéledtek a nézők. Kati néni berohant hozzájuk a pályára, majd megjelent anyja és apa is.

– Gratulálok, fiam! Eddig nagyon ügyesek voltatok! – paszkolta meg apa Marci vállát. Anya nem elégedett meg ennyivel. Ő hevesen átölelte a fiát. Marci alig kapott levegőt.

– Olyan büszke vagyok rád! – súgta a fülébe anyja.

– Még nem nyertük meg a Bűvészs olimpiát – emlékeztette őt Marci.

– Az nem számít. Én mindenképp büszke vagyok rád, akárhányadikok is lesztek – mosolygott anyja.

– Most visszakísérlek titeket az öltözőbe, hogy kicsit pihenjétek, egyetek-igyatok – mondta Kati néni.

Marci elbúcsúzott a szüleitől, és csatlakozott Csengéhez, Tibihez és Ábelhez. Az öltözőben is nagy volt a nyüzgés. A versenyző diákok kiáltoztak, nevetgéltek, rohangáltak. Marci megkereste a táskáját, és kivette a szendvicset. Végre elmúlt az a rossz érzés a torkában és a gyomrában. Most már jóízűen harapott bele a szalámis zsemlebe. Közben a mellette ülő Tibit hallgatta.

– Mi vagyunk a legjobbak! Az utolsó feladatot piff-paff megoldottuk. Elsőként! – dicsekedett jó hangosan, hogy minél többen rá figyeljenek.

A közelben ücsörgő *Elvarázsolt nyulak* dacosan kapták fel a fejüket.

– Csak pár másodperccel előztetek meg minket. Szerencsések volt. Mi jobbak vagyunk! – duzzogott Bálint.

Gréta úgy bólogatott, hogy a nyuszifülei előre-hátra himbálóztak.

– Igen, csak szerencsések volt. Mi sokkal ügyesebbek vagyunk nálatok! – ismételte.

Marci erre dühösen felpattant.

– Nincs igazatok! Majd megmutatjuk nektek! – hadarta, és ökölbe szorította a kezét.

– Ti is tudjátok, hogy Merkúr és Feri okosabb nálatok. Gréta pedig gyorsabb – támadt vissza Bálint.

– Nem igaz! Legyőzünk titeket! – kiabálta Marci.

– Miénk lesz a kupa, és majd jót nevetünk rajtatok. Vesztetni fogtok – jósolta magabiztosan Tibi.

– Nem! Ti fogtok vesztíteni – ellenkezett Bálint és Gréta.

A négy gyerek farkasszemet nézett egymással. Haragosan villogott a tekintetük. Ám ekkor elhallgatott a zene a hangszórókban. A bemondó utasítása visszhangzott a folyosón:

– Öt perc múlva vége a szünetnek! A versenyzőket várjuk a pályán!

Kati néni megjelent az ajtóban. Gyorsan elküldte mosdóba a gyerekeket, majd elindult velük a pálya szélére. Már a nézők is elfoglalták a helyüket a lelátókon. Marci azonban észre sem vette, hogy az osztálytársaik integetnek nekik, és anyalengeti a zászlóját. Csak egy gondolat járt a fejében: le kell győzniük Bálintot és Grétát. Muszáj nyerniük! Alig figyelt a bemondónőre, aki már a következő feladatot magyarázta.

– Váltóverseny következik! Minden csapattagnak el kell futnia a szőnyegig, onnan bukfencezve eljutni a számolyokig, majd azokat átugorva a padig. A keskeny pad tetején

egyensúlyozva értek a célba. Aki leesik a padról, újra kell indulnia a startvonalról! A célban vár rátok egy bűvészpálca. Azzal kell visszarohtonok a csapathoz, és átadni a következő versenyzőnek.

Marci körbenézett. Most látta csak, hogy átrendezték a teret. Előttük egymás mellett, hosszú sorokban kigyóztak a szőnyegek, a zsámolyok és a padok. Nagyot nyelt, és Ábelra sandított. Tudta, hogy a fiú ügyetlen tesiből. Ráadásul mindenki előtt kell majd futnia, bukfaceznie és egyensúlyoznia. Ábelnek valóban remegett a lába. Marci gyorsan hátra veregette.

– Menni fog! – biztatta.

A csapatok felsorakoztak egymás mellett. Marciék a bal szélén kaptak helyet. Csenge fontoskodva feléjük fordult.

– Tibi kezdjen. Ő nagyon gyors. Utána jöhet Marci. Harmadik legyen Ábel. Én pedig az utolsó. Ha Ábel lemarad, majd én behozom – ígérte.

Senki sem vitatkozott vele. Tibi máris előlépett. A bemon-dónó pedig visszszámolt:

– Felkészülni! Három, kettő, egy, rajt!

A sípszóra minden csapatból elindult egy diák. Elrohantak a szőnyegekig. Onnan bukfacezve folytatták az utat a zsámolyokig, amik felett átszökdéltek a padokig. Tibi gyors volt. Már a padja tetején egyensúlyozott. Mellette, a szomszéd padon a nyuszifüles Gréta haladt. Simán leelőzte Tibit. Már meg is ragadta a saját bűvészpalcáját, és futott vissza az *Elvarázsolt nyulakhoz*. Végre Tibi is leugrott a padról, és ő is

rohant vissza Marcihoz. Kapkodva átadta neki a pálcát, és Marci elindult. Olyan sebesen szaladt, mint még soha. Ám nem tudta utolérni Merkúrt. A fiú már a zsámolyok felett ugrott. A padról viszont lepottyant. Hiába volt fürge, túl sebbel-lobbal haladt, és megbotlott. Vissza kellett futnia a starthoz, és újakezdeni. Marci közben előnyt szerzett. Végre eljutott a padig, és bár lassabban, de ügyesen végigment rajta. Már szedte is a lábát, hogy átadhassa Ábelnek a pálcát. Ábel remegő kézzel átvette, és elindult. A futás még ment neki, de a bukfencezésnél nagyon lemaradt. A padról pedig kétszer is leesett. Utolsóként végzett. Csenge azonban nem adta fel. Átvette Ábeltől a pálcát, és mint a szélvész, futott, bukfencezett, szökdelt és egyensúlyozott. Leelőzte pár diákot, és végül ötödiknek ért célba.

– Csak öt pontot kaptunk. Hogy fogunk így nyerni? – sóhajtott Tibi.

– Az én hibám – lógatta az orrát Ábel.

– Még behozhatjuk – reménykedett Csenge.

Marci semmit sem szólt. Borzasztóan szeretett volna nyerni. Összeráncolta a homlokát, és a következő feladatra koncentrált. Most is, mint az osztályversenyen, egy nagy képet kellett kirakni apró darabokból. Marci kiszórta a darabkákat a földre.

– Ábel, ebben te vagy a legjobb! Mondd, mit csináljunk! – biztatta Csenge.

– Szerintem egy cylinder meg egy galamb van a képen – vakarta a fejét Ábel, és máris elkezdte egymás mellé rakni az összeillő darabokat.

– Csenge, te keresd meg a négy sarkot! Tibi, Marci, ti pedig a széleket – vezényelte a többieket. Annyira belemerültek a munkába, és annyira nyerni akartak, hogy most még Tibi sem morgott. Csengével sem veszekedtek. Amikor elkészültek, egyszerre kiáltottak fel.

– Készen vagyunk!

Másodikok lettek. Egy idegen csapat előzte meg őket. Az *Elvarázsolt nyulak* azonban lemaradtak. Ők csak negyediként végeztek.

Ekkor érkezett a Bűvészsolimpia utolsó versenyszáma. A diákok ismét helyet foglaltak a színpad előtt, és a szólított csapatok bemutatták a bűvésztükkjüket a közönségnek. A zsűri kíváncsian nézte a fellépőket. Mindenkit megdicsérték, de szigorúan pontoztak. A legtöbbször csak öt-hat pontot adtak a tízből. Merkúrék is csupán öt pontot kaptak. Tibi rögtön odahajolt Marcihoz, és a fülébe súgta.

– Még győzhetünk!

Marci izgatottan fészkelődött a babzsákján. Megint kitört rajta a lámpaláz. Azt várta, mikor rikkantja az ő nevüket a bemondó. Már mindenki más szerepelt, mire végre ők következtek. Utolsóként léptek a színpadra, hogy bemutassák a bűvésztrükkjüket. Marcinak olyan nagyon vert a szíve, hogy azt hitte, kiugrik a helyéről. Tibi azonban most is örömmel ragadta magához a mikrofont.

– Mi vagyunk a *Cilinderes eltüntetők*. Marci, a bűvész most eltünteti a cilinderét! – harsogta vidáman, és a karjával Marcira mutatott. Marci nyelt egyet, és levette a cilinderét a fejről. Elkezdett pörögni. Ám épp akkor, amikor egy gyors mozdulattal el kellett volna rejteni a cilindert, megbotlott a saját lábában. Majdnem elterült a földön. A cilinder a kezében maradt. Rémulten pislogott a nézőkre és a zsűrire. A közönség értetlenül nézett rá vissza. A csarnokban nagy lett a csend. Marci legszívesebben elmenekült volna. Hirtelen arra vágyott, hogy a csapata őt tüntesse el Ábel helyett. Nem tudta, mihez kezdjen. Ám Tibi nem rémul meg.

– Átverés! – kiáltotta. – Marci megviccelt minket. A cilinder még ott van a kezében. Látjátok? Most fogja eltüntetni. Igazából elvarázsolja! Jól figyeljete! Ő egy igazi bűvész – bizonygatta Tibi.

Marci újra nyelt egy nagyot. A fülében visszhangoztak Tibi szavai. Ő egy igazi bűvész. Erről eszébe jutott, amikor tényleg találkozott az igazi bűvésszel. Mit is tanácsolt neki? Ha rosszul sikerül valami, próbáld meg újra! Semmi sem lehetetlen!

Marci harmadszor is nagyot nyelt, és összeszedte minden bátorságát. Forogni kezdett, és hopp: eltüntette a cilinderét.

– ÓÓÓ! – hökkent meg a közönség, és mindenki tapsolni kezdett. Még a zsűri is. Marci pedig csillogó szemmel meghajolt. Tibi már folytatta is a mondókáját. Felkonferálta a báli ruhás Csengét, aki szintén eltüntette a süvegét.

– Még nincs vége! Most én is eltüntettem egy csapattagunkat! Felkészültetek? Rajta! – rikkantotta Tibi, és előhúzott a zsebéből egy bűvészpalcát. Csenge és Marci nagy kendőt lengetett Ábel előtt. Marci már nem izgult. Mosolygott a közönségre és Csengére. Tudta, hogy nem történhet semmi baj, mert nincs egyedül. A csapata majd segít. Azt is elfelejtette, hogy le kell győzniük Bálintékat. Csak élvezte a szereplést, és lelkesen kiáltotta:

– Aki nem lép egyszerre, eltüntetjük egy percre!

Csenge vele együtt kántált. Tibi hármat suhintott a bűvészpalcájával, majd Marci és Csenge leengedték a kendőt. Ábel eltűnt mögüle. A közönség felzúgott. Tibi máris folytatta:

– Most pedig visszavarázsoljuk Ábelt. Egy-kettő-három! Marci és Csenge felemelték a kendőt, Tibi ismét hármat suhintott a pálcájával, és Ábel megjelent. A kezében hozta az eltüntetett cilindert és süveget. A csapattagok meglepették a fejedőjüket a közönség felé, és temérdek csillag hullott a fejükre és a színpadra. A nézőtér felzúgott. Mindenki tapsolt. Még a zsűri is felállt, és összecsapta a tenyerét. Ütemesen doboltak a lábukkal, és a tenyerek azt csattogták:

– Visz-sza! Visz-sza!

Erre Csenge, Marci, Tibi és Ábel ismét meghajoltak. Fülig ért a szájuk. Marci legszívesebben a plafonig ugrott volna örömeiben. Különösen akkor, amikor a zsűri felemelte a pontozótáblát. Tíz pontot kaptak!

– Elérkezett az eredményhirdetés! Kérem a csapatokat, hogy álljanak fel a pálya közepén! A kupát, az érmeiket és az ajándékokat a zsűritagok fogják átadni – kiáltotta a bemon-dó, hogy elnyomja a közönség éljenzését.

A diákok felsorakoztak a sportcsarnok fényei alatt. Kati néni is besietett a két csapatához. A zsűritagok gratuláltak a másodikosoknak. Kiderült, hogy az összes versenyző kap ajándékot. Édességet, bűvészkészleteket és könyveket. Marciék azonban csak arra voltak kíváncsiak, ki lett az első.

Nyolcadik fejezet

A LEGFÉNYESEBB ÉREM

– A legtöbb pontot gyűjtő csapat nyert. Hogy kik ők? – kérdezte a bemondónő, és várt. A csarnokban néma csend lett. Mintha mindenki visszatartotta volna a lélegzetét. Mintha megállt volna az idő. Mintha Marci szíve is elfelejtett volna dobanni. Senki sem mozdult vagy szólalt meg. A szemek a bemondónőre tapadtak, aki élvezte a pillanatot. Elmosolyodott, majd felemelte a mikrofont.

– A *Cilinderes eltüntetők* győztek! Nagy tapsot nekik! Ők az aranyérmesei az idei Bűvészolimpiának! Gratulálunk Csengeének, Ábelnek, Marcinak és Tibinek, valamint a felkészítőtanáruknak, Karacs Katalinnak.

Marci, Csenge, Tibi és Ábel meg se mukkantak. Nagy szemekkel egymásra néztek, mintha alig akarnák elhinni, hogy sikerült.

– Győztünk – álmélkodott suttogva Ábel.

– Igen – vigyorodott el Tibi. Megfogták egymás kezét, és egyszerre felkiáltottak:

– Aki nem lép egyszerre, eltüntetjük egy percre!

Kati néni büszkén átkarolta a vállukat. A zsűritagok pedig egyenként a nyakukba akasztották az aranyérmeket. Kezet fogtak velük, majd átadták a nagy, fényes, aranszínű kupát. Tibi megragadta, és a magasba emelte. A közönség tapsolt. Marciék osztálya állva éljenzett. Anya vadul lengette a zászlót, apa pedig hangosan füttyült. Marci élvezte az ünneplést. Mindenki odasereglett hozzájuk. A diákok megbámulták őket, a felnőttek kezet ráztak velük.

Mire a lelátók megüresedtek, Kati néni intett nekik.

– Ideje átöltözni! Mindjárt indulunk vissza az iskolába.

A gyerekek engedelmesen követték őt az öltözőbe. Tibi úgy vetkőzött, hogy fél szemmel folyamatosan a kupát nézte. Mintha attól félne, hogy eltűnhet.

– Kiállítjuk a teremben – ígérte Kati néni.

– Azt hittem, hazavihetjük – szontyolodott el Tibi.

– Az nem lenne igazságos. Csak egy kupa van, és ti négyen vagytok. Azért kaptatok aranyérmeket is. Azt hazavihetitek – magyarázta Kati néni, de Tibi nem akarta elfogadni.

– Úgy szeretném otthon megmutatni a többieknek! A bátyámnak, a húgomnak meg a szomszéd fiúknak – vágyakozott.

– Rendben. Pár napra mind a négyen hazavihetitek. Utána pedig kiállítjuk az osztályteremben – engedett Kati néni.

– Vihetem én elsőnek? – könyörgött Marcinak, Csengének és Ábelnek Tibi. A többiek bólintottak. Tibi magához ölelte a kupát. Amikor felszálltak az emeletes buszra, legelőre ülhettek, ahonnan a legjobb a kilátás. Tibi felemelte a kupát, és forgatta. Csenge a báli ruhájában maradt, mert annyira tetszett neki. A lányok irigykedve nézték, a fiúk pedig egymás között pusmogtak.

– Átverés a Bűvészbizottság! Alig kaptunk matekos feladatot. És kérdezz-felelek se volt, pedig annyi választ megtanultunk. Ha lett volna, biztosan mi nyerünk – mondta Bálint Ferinek és Merkúnak.

– Csak szerencsénk volt – bólogatott Feri.

Marci és Tibi meghallották, és hátrafordultak.

– Jobbak voltunk! Mi nyertünk a kirakásban, és a bűvésztükkünk is szuperebb! – emelte fel a fejét Marci.

– Legyőztünk titeket! Szóltunk, hogy ez lesz – dicsekedett Tibi.

– Mi is megnyertünk egy csomó versenyszámot – emlékeztette őket Merkúr.

– De kevesebb pontotok lett. A kupa a miénk – vigyorgott Tibi.

– Akkor legyetek velem boldogok – morogta Bálint.

– Azok leszünk. Ti csak irigykedtek – vágta oda Tibi, és elfordult.

Aznap már nem is beszélt egymással a két csapat. Marci meg is feledkezett az egészről. Otthon anyja és apa feldíszítették a nappalit lufikkal, és tortát meg gyerekpezsgőt vettek. Este őt ünnepelték. Megcsodálták az aranyérmét, és kipróbálták az ajándékba kapott bűvészdobozt. Még Marci bátyja

is leült velük játszani, pedig ő ritkán szokott. Marci egész héten úgy érezte magát, mint egy lovag, aki megnyert minden csatát. Az iskolában idegen diákok is gratuláltak neki. Kati néni ragyogó arccal fogadta. Az igazgató bácsi pedig behívta az irodájába mind a négyüket, és igazgatói dicséretet adott nekik. Pénteken Tibi visszahozta a kupát, és átadta Marcinak, hogy ő is hazavihesse. Marci nem rakta be a táskájába, hanem a kezében vitte egészen a házukig. A polcára tette, és sokszor rápillantott. Vasárnap átlátogatott nagyit is, és ő is büszkén megszemlélte.

A következő hétfőn azonban Marci jókedve elillant, mert Bálint és Merkúr még mindig nem álltak szóba vele. Csengevel, Tibivel és Ábellel is jó volt együtt lenni. Az új barátaival árkot ástak, vicceket eszeltek ki, és sokat nevetgéltek. Marcinak mégis egyre jobban hiányzott Bálint és Merkúr. A csillagászatról csak Merkúrral tudott beszélgetni, Bálint pedig a legrégebb barátja volt. Eddig. Marci nem tudta, hogyan béküljön ki velük. Hiába lófrált mellettük a szünetben, Bálint mindig elfordult. Pedig Marci még a csokiját is odavitte nekik.

– Kértek? Csak két kocka, de ha szeretnétek, nektek adom – próbálkozott. Merkúr szeme egy pillanatra felcsillant, de Bálint eltolta a csokipapírt.

– Nem kell! Tartsd meg magadnak! – duzzogott.

Marci reménykedve Merkúr felé fordult, de a fiú a fejét rázta.

– Hagyj minket békén! – kiáltotta, és olyan hevesen hadonászott, hogy kilökte a csokit Marci kezéből. A két mogyorókrém kocka a földre hullott, a sárba. Marci dühösen hátraarcot csinált, és otthagya őket. Magában fogadkozott, hogy soha többé nem beszél velük. Amikor hazaért, a kupa ott várta a polcon, de már nem tudta felvidítani. Marcit arra emlékeztette, hogy összeveszett a barátaival. Fogta, és bevágta a szekrényébe, a fehérneműs kosárba. Amikor apa belépett hozzá, meglepetten nézett körbe.

– Hová lett a kupa? Máris visszavitted a suliba?

– Nem. Csak pénteken kell – motyogta maga elé Marci.

– Hát akkor hová rejtetted?

– A ruhásszekrénybe – vallotta be Marci.

Apa felhúzta a szemöldökét, és lehuppant Marci mellé az ágyra.

– Miért? – kérdezte kíváncsian.

– Azért, mert a kupa tehet arról, hogy összevesztem Bálinttal és Merkúrral – panaszkodott Marci.

– Ugyan már! A kupa csak egy tárgy. Nem tehet semmiről.

– Tudom, de miatta haragszanak rám a barátaim.
– Mi történt? – kérdezte apa együttérzően.
– Az úgy volt, hogy Bálint és Merkúr szerint ők okosabbak és ügyesebbek. Tibi és én meg azt mondtuk, hogy mi vagyunk a jobbak. És tényleg mi győztünk. Ezért megutáltak minket. Ők azt hajtogatják, hogy a Bűvészsolimpia igazságtalan volt. Szerinted is? Szerinted is nekik kellett volna nyerni? – faggatózott Marci. Szerette volna, ha apa megnyugtatja, hogy ő a legügyesebb, de apa egészen mást mondott.
– Nincs ilyen, hogy legjobb és legrosszabb. Se legerősebb meg leggyengébb, se legokosabb és legbutább. Mindenki másban erős és ügyes. Ráadásul mindennap másra vagyunk képesek. Múlt héten ti nyertetek. Lehet, hogy egy másik héten ők nyertek volna.
– Akkor csak a szerencsén múlik? – pislogott csalódottan Marci.
– Nem, egyáltalán nem csak a szerencsén múlik! Megérdemeltétek a győzelmet, mert nagyon sokat készültetek és gyakoroltatok. Összefogtatok. Sikerült a csapattrükk. De ez még nem jelenti azt, hogy Bálinték gyengébbek és rosszabbak voltak. Ők is pont olyan jól oldották meg a feladatokat. Viszont a legvégén csak egy csapat viheti el a kupát. A versenyek már

csak ilyenek. A második helyezetteknek mindig fáj, hogy legyőzték őket.

– Én nem akartam, hogy Bálintnak és Merkúrnak fájjon – sóhajtott Marci.

– Próbáltál velük kibékülni? – kérdezte apa.

– Igen, de elfordultak – szomorkodott Marci.

– Ne add fel! Tudod, mit mondott a bűvész. Próbáld meg újra!

Marci bólintott. Egész délután azon töprengett, mit tehetne. Végül csak lefekvés után, az ágyban jutott eszébe a megoldás.

Másnap magával vitte az érmét az iskolába, és szünetben ismét odament Bálinthoz és Merkúrhoz. A fiúk most nem rohantak el.

– Hoztam nektek valamit – kezdte Marci.

– Megint csokit? – találgatott zavartan Merkúr.

– Nem, valami mást – rázta a fejét Marci, és kivette a táskájából az aranyérmet.

– Igazából egyformán jók voltunk a Bűvészsolimpián. Ezért ezt nektek adom.

Bálint és Merkúr csodálkozva egymásra néztek.

– De az érem a tiéd. Neked jár. Te lettél az első – szabadkozott Merkúr.

– Nektek is járt volna! Ti is szuperek voltatok – erősködött Marci.

Bálint lesütötte a szemét.

– Hát lehet. De nem kellett volna azt mondanom, hogy rosszabbak vagytok nálunk – motyogta.

– Nekem meg nem kellett volna dicsekednem – ismerte be Marci.

– Bocsánat, hogy tegnap a földre löktem a csokidat. Véletlen volt – szúrta közbe Merkúr.

Tétován néztek össze. Nem tudták, hogy most mi legyen. Végül ismét Marcinak jutott eszébe a megoldás.

– Hordhatnánk felváltva az érmet. Hetenként cserélnénk – ajánlotta. Bálint és Merkúr lelkesen bólogatott. Marci máris Merkúr nyakába akasztotta a szalagot. Az ablakon át besütött a nap, és az aranyérem fényesen csillogott. Marci azonban már másra figyelt. Bálint uzsonnás dobozára, amiből előkerült néhány sütemény. Marci két falat között megkérdezte:

– Hétfvégén átjöttök hozzám? Már olyan régen voltatok nálunk! Csengét is áthívom.

– Jó! Megmutatjátok majd az eltüntetős bűvésztrükköt nekünk is? – kíváncsiskodott Merkúr.

– Persze, de kitalálhatunk új trükköt is – ígérte Marci.

– Mondjuk változtassunk át minden zoknigombolyagot buktává! – javasolta Bálint, és a három barát felnevetett.

TARTALOM

Első fejezet

A furcsa csapat 5

Második fejezet

A bűvész varázslata 14

Harmadik fejezet

Az osztályverseny 25

Negyedik fejezet

A legmagasabb torony 36

Ötödik fejezet

Csillageső 45

Hatodik fejezet

Mit rejt a bűvészláda? 54

Hetedik fejezet

A vastaps 67

Nyolcadik fejezet

A legfényesebb érem 78

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony